

La țărmul marilor lacuri

Marin Mihalache

La țărmul Marilor Lacuri acolo șezurăm
Și ne-am tânguit aducându-ne aminte de voi
Mare cea neagră și Dunăre învolburată.
La un mal era orașul temerar al vânturilor
Pe celălalt țărm portul potcoavei de aur
Departate Itaca, tortuos periplul spre casă.

Vântul rupsese zăbalele de foc ale fulgerelor
Și năvălise precum caii sălbatici din prerie
Stârnind refluxuri pe ape și furtuni de nisip
În pâlnia de calcar și calcedonie a fiordului.
Coamele înspumate ale hergheliilor de valuri
Se retrăgeau tulburate la mal să înnopteze.

Din ochiul de chihlimbar al lunii lacrimi
Picurau pe obrajii pali ai dunelor de nisip.
Noi exilații de pe aici neîmpăcați cu soarta
Încărunțiți de vremuri înainte de vreme
Mistuiți de focul înstrăinării și însingurării
Al surghiunului și al dorului de cei de-acasă
Căutam în noi o cale de ieșire din labirint.

Sirenele ne aminteau cântecul trist al exilului
Și în coclauri cu vântoasele în ceața umedă
Orbecăiam somnambuli răsuciți după volte
De corăbii visând că preapline Marile Lacuri
Se revărsau iar noi miopi rătăceam drumul.
Apoi pe luciul fluid al lagunelor furtuna
A sculptat valuri adânci ca brazdele de plug
În magma cenușie și mocnită a înserării.

Clipind ochiul farului a rămas singur la țărm
Priveghind valurile înșeuat de albi pescăruși.
În grote pluteau lilieci ca pânzele de corăbii
Fluturând pe catargele avariate de naufragiu.
Păianjenii băjbăiau prin văgăunile beznei
Iar veșnicia amurgea. Prin crugul încercănat
Și posomorât al cerului se strecurau viziuni.

Râurile de la gurile lacurilor coborau încet
Împleticindu-se ca bete pe brațele valurilor
Ca fecioarele despletite abia trezite din somn.
Se întorceau din lungi călătorii subpământene

Prin luminișul zariștii fără hotare ale savanei.
Și se auzeau ecouri disperate din genuni
Lovind în coastele de piatră ale malurilor.
Și sepiile și gândălacii molcomi tresăreau
Din somn visând că se întorc printre limanuri
Pe frânghiile râurilor, prin toropitele savane
Și colinele de cupru ale porumbiștilor indiene
Prin colnicele aurite de dincolo de prundișuri
Pe șeile săltărețe ale tumultosului fluviu
Până în lagunele năpușitoare ale golfului.

Țărmul ardea ca un rug mistuit de flăcări
Lacrimi de lumină topită picurau din cer.
La mal bătrânul pescar înnodea năvoadele
Umede ale zorilor din razele calde de soare
Și din spuma valurilor prăvălite pe nisipuri.
Vâsleam apoi pe lotci vechi părăsite la mal
De răposaii pribegi demult plecați dintre noi.

Tu mai rămâi Ulise mai zăbovește un timp
La acest țărm primitiv la care ai dejugat
Și potrivește-ți cu grijă ceasornicul inimii
După bătaia rece și sacadată a valurilor.

Eu am să deznod resemnat frâurile ancorei
Am să ridic încet și pe nesimțite pânzele
Și am să pornesc aval pe o corabie de vise
Spre un port de unde nimeni nu s-a întors.

Am să mă îndepărtez ușor însingurându-mă
În noaptea care își trage năvoadele de umbre
Spre celălalt țărm enigmatic și nemărginit.